

Pieter BOGAERT

In Zevergem in de weer voor Kerk & leven

We noemen ze de ‘ijveraars’, de mensen die in deze tijd van het jaar op pad gaan om abonnementen te vernieuwen of nieuwe abonnees te overtuigen om dit blad een jaar in huis te halen. Pieter BOGAERT (54) uit Zevergem is een van hen. In 2017 doet hij het al voor het dertigste jaar op rij. Met dank aan Annemarie, zijn vrouw. „Dat is het geluk om goed overeen te komen met iemand”, zegt hij.

‘Het kleine verliest waarde, maar lokaal nieuws blijft onze kracht’

Patrick VERSTUYFT

Op zondagavond, wanneer echtgenote Annemarie en kinderen Barbara, Bavo en Dorothée zich gezellig samen op de sofa voor de televisie nestelen, begint Pieter BOGAERT met de redactie van de editie Zevergem van *KERK & leven*. Om klokslag halfacht, bij uitzondering om negen uur als er ergens een feest was. Ratelde vroeger nog de typemachine, nu flitsen de vingers van Pieter al jaren onhoorbaar over het computerklavier.

–Hoe komt u in Zevergem terecht?

Ik kom uit De Pinte. Vroeger vierden we elk jaar een familiemis in buurdorp Eke. Ik speelde wat piano maar geen orgel, behalve op die gelegenheden. Op een keer zat er iemand van Zevergem in de familiemis. Na afloop sprak de man me aan. Ze waren in Zevergem op zoek naar een organist, want de toenmalige pastoor en koster lagen met elkaar overhoop. In 1977, rond Allerheiligen, nam ik er voor het eerst plaats achter het klavier. Ik was veertien jaar oud. De pastoor had echter niet verteld dat er ook een koor was. Intussen had ik zelf al voor zangers gezorgd: mijn pa, ma, broers en zus. Mijn eerste eucharistieviering begon dus chaotisch, met twee verschillende intredeliederen tegelijk. Tot ongenoegen van de toenmalige koorleider, maar heel snel vonden we elkaar.

–Wanneer zette u de eerste stappen als lokaal redacteur en ijveraar voor *KERK & leven*?

In 1986 ben ik getrouwd. Ik woonde in Zevergem, was organist maar had nog geen abonnement op het *parochieblad*. Toen sprak de bakkersvrouw mij aan. Ze vond het bijzonder jammer dat het slecht ging met het blad. De pastoor was immers ziek. Misschien kon ik er de vieringen inzetten? Zo verscheen op 20 november 1987 ‘mijn’ eerste parochieblad. Toen was dat één pagina, nu zijn het er soms negen. Let op, in 1987 was dat nog op de schrijfmachine. Dan zat ik op zondagavond afwisselend bij mijn ouders en mijn schoonouders de teksten te typen.

Ik werk nu als algemeen coördinator voor de eerste graad in het Vrij Technisch Instituut in Aalst. Ook daar stel ik voortdurend teksten en verslagen op. Met schrijven straf je me niet, integendeel.

Pieter Bogaert: „Mijn eerste eucharistieviering als organist begon met twee liederen tegelijk.” © Frank Bahn Müller

–Wat is er sindsdien veranderd?

In het begin moesten alle teksten in een groene envelop naar Antwerpen. Wilde je een foto publiceren, dan moest je zo frank, een halve euro, betalen. Vandaag verloopt dat uiteraard allemaal digitaal. Dat is de grote verandering. Gelukkig kan ik reke-

„Verenigingen sturen mij nog op zondagavond hun berichten door”

nen op twee trouwe medewerkers. Frida Rogge en Emilie Peeraer halen elke week de intenties voor de eucharistievieringen in De Pinte op en typen ze in. Ze sturen me de kopij en dan start mijn werk.

Inhoudelijk verdeel ik het blad in rubrieken: parochiaal nieuws over Zevergem, interparochiaal nieuws uit De Pinte en dekenaal nieuws. Binnen elke rubriek komen de kerkelijke berichten eerst, maar gaandeweg is het blad verbreed. Ik schreef zelf verenigingen aan met het aanbod

om hun activiteiten op te nemen, van een bericht over een school-etentje tot een rubriek *Supporters op post* over de lokale voetbalploeg. De formule sloeg aan, in die mate dat verenigingen mij nog op zondagavond hun berichten doorsturen. Het is en blijft onze sterkte, lokaal nieuws.

Wat ik nog doe, is bij een overlijden samen met de familie het verhaal van de overledene optekenen. Dat verschijnt dan vooraan als *In memoriam*. En soms doen we iets speciaal. Ooit maakte ik bijvoorbeeld een reeks met oude foto’s van Zevergem. Ik fotografeerde dezelfde plek vanop net dezelfde locatie. Onder de titel *Zevergem vroeger en nu* plaatsten we dan beide foto’s naast elkaar. Onlangs rondden we dan weer de artikelenreeks *De kerk spreekt* af. Daniel Vanrysselberghe, de dirigent van ons koor en intussen een goede vriend, vertelde verhalen van en over de kerk door met de voorwerpen die er staan in gesprek te gaan. De glasramen, een heiligenbeeld, de biechtstoel, allemaal kregen ze een stem. De reeks had zo veel bijval bij de lezers dat we de verhalen deze maand uitgeven in boekvorm.

–Slaagt u erin jonge gezinnen aan te trekken?

Dat lukt. Vroeger werden alle mensen thuis bezocht, nu wordt al veel met een overschrijving gewerkt. Wij gebruiken nog de beide, want de mensen die een bezoekje krijgen, meestal ouderen, stellen het erg op prijs dat er tijd is voor een gesprek. Tot vorig jaar organiseerde ik op een zondagmorgen in oktober een ontbijt voor de medewerkers. Aansluitend vierden we samen eucharistie. Nu is echter de groei naar grotere entiteiten ingezet en een kleine gemeenschap lijkt stilaan taboe. Ik bezocht echter iedere ijveraar thuis met een klein cadeaupakket als dank.

–Wat is uw gouden tip voor collega-redacteuren?

Zorg voor positief, vooral lokaal nieuws. In deze tijd verliest het kleine zijn waarde, alles moet groter. Ondanks dat gegeven behoudt Zevergem volgend jaar zijn aparte editie van *KERK & leven*. Dat vind ik goed nieuws.